

മൗദുദി ഇസ്‌ലാമിനെ വികൃതമാക്കി

ഫഹ്മീ ഹുവൈദി

(ജമാഅത്ത് സഹയാത്രികനെന്നു ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി അമീർ വിശേഷിപ്പിച്ച ഈജിപ്തിലെ ഫഹ്മീ ഹുവൈദിയുടെ 'അൽ ഖുർആനു വ സ്സുൽത്താൻ' - പേജ് 138-141 എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു.)

ഇന്ന് ഇസ്‌ലാമിസ്റ്റുകൾക്കിടയിൽ ഏറെ പ്രചരിച്ച ഒരു പ്രയോഗമാണ് ദൈവിക ഭരണം (ഹുകൂമത്തുള്ളാഹി) എന്നത്. അള്ളാഹുവിന്റെ വചനം സമൂഹത്തെയിരിക്കാൻ അള്ളാഹുവിന്റെ പാർട്ടി (ഹിസ്ബുള്ളാഹി) ആണ് അത് സ്ഥാപിക്കുക. ഇവരാണ് ദൈവിക ഭരണത്തിന്റെ (അള്ളാഹുവിന്റെ ഹാഹിമിയ്യത്ത്) പ്രചാരകർ. ഈ പദപ്രയോഗം പ്രമുഖ പാകിസ്ഥാൻ പണ്ഡിതനായ അബൂൽ അൽ‌ലാ മൗദുദി ഉണ്ടാക്കിയതും പ്രയോഗിച്ചതുമാണ്. അറബ് ലോകത്ത് സയ്യിദ് ഖുതുബ് ഇതു വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു. അങ്ങനെ ധാരാളം ലേഖനങ്ങളുടെ വരികൾക്കിടയിൽ അതു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ത്യോനേഷ്യ മുതൽ അൾജീരിയ വരെയുള്ള നാടുകളിൽ യൂണിവേർസിറ്റി തലത്തിൽ പി.എച്ച്.ഡി-ക്കുള്ള തീസീസുകളിലും രഹസ്യ തീവ്രവാദ സംഘടനകളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലും ഈ പ്രയോഗം വ്യാപകമായി. 1953-ലെ പാകിസ്ഥാന്റെ ഒന്നാമത്തെ ഭരണഘടനയിലും 1979-ലെ ഇറാൻ ഗവർണ്മെന്റിന്റെ ഭരണഘടനയിലും ഇത് സ്ഥാനം പിടിച്ചു.

യഥാർത്ഥത്തിൽ 'ദൈവിക ഭരണം' (അള്ളാഹുവിന്റെ ഹാഹിമിയ്യത്ത്) എന്നത് എളുപ്പമുള്ളതും അപകടം പിടിച്ചതുമായ ഒരു പ്രയോഗമാണ്. എളുപ്പമാണെന്നു പറയാൻ കാരണം അത് വെറും രണ്ടു വാക്കുകളിൽ പരിമിതമാണ്. താത്കാലികമായി തർക്ക പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നു ജനങ്ങളെ അകറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. അപകടമെന്നു പറയാൻ കാരണം, ഈ പ്രയോഗം വ്യാപിപ്പിക്കുമ്പോൾ 'അള്ളാഹു', 'അള്ളാഹുവിന്റെ അധികാരം' എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ തെറ്റായ നിലക്ക് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു. മാതമല്ല, പലതരത്തിലുള്ള വിഭാവനങ്ങൾക്കും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും ഇടം നൽകാൻ അത് വിശാലമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിൽ ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ ഭരണാധികാരിയുടേയും ജനങ്ങളുടേയും അവകാശങ്ങളുമായി കൂട്ടിക്കലർത്താൻ കാരണമായിത്തീരുന്നു. ഈ കൂട്ടിക്കലർത്തലിൽനിന്ന് ആത്യന്തികമായി ജനങ്ങൾ വില നൽകേണ്ടിവരുന്നു. മതാധിപത്യത്തിന്റെയും ദൈവത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ഭരണത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ പാളിച്ചകൾ പറ്റാൻ ഇടവരാത്തവിധം വളരെ കൃത്യവും വ്യക്തവുമായ നിലക്ക് ഭദ്രമായി വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ ദൈവിക ഭരണം (ഹാഹിമിയ്യത്തുള്ളാഹി) എന്ന പ്രയോഗം കേവലമൊരു ചിന്തയും അഴകൊഴുപ്പൻ ആശയവും മാത്രമായിത്തീരും.

ദൈവിക ഭരണമെന്ന പ്രയോഗം വളരെ കൂടുതൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് മൗദുദിയുടെ രാഷ്ട്രീയം, നിയമം, ഭരണഘടന എന്നിവയിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ വീക്ഷണവും മാർഗ്ഗദർശനവും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലാണ്. പേജ് മൂന്നു മുതൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ജനാധിപത്യം എന്നാൽ ജനങ്ങൾക്കു മുഴുവനും അധികാരം നൽകുന്ന വ്യവസ്ഥയാണ്. അതിൽ ഭൂരിപക്ഷ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചല്ലാതെ നിയമങ്ങൾ മാറ്റുകയോ ഭേദഗതി ചെയ്യുകയോ ഉണ്ടാവില്ല. അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടനുസരിച്ചാണ് നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നത്. അവരുടെ മനസ്സിനു ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കും അതിൽ നിയമങ്ങൾ മാറ്റപ്പെടുക. അവരുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഉൾകൊള്ളാൻ കഴിയാത്തതിനെ അവർ തള്ളിക്കളയുകയും ഭരണഘടനയിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യും." ജനാധിപത്യത്തെ അധികേഷപിച്ചുകൊണ്ട് മൗദുദി പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: "ജനാധിപത്യത്തിനു ഇസ്‌ലാമുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല(?!). ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്ര വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ജനാധിപത്യമെന്ന പ്രയോഗം ശരിയല്ല. ഹുകൂമത്തെ ഇലാഹി അധവാ മതാധിപത്യം (തിയോക്രസി) എന്ന പദമാണ് ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥക്ക് ഏറ്റവും യോചിച്ചത്." ഈ വാതം സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തുടർന്നു പറയുന്നത് കാണുക; "എന്നാൽ യൂറോപ്യൻ മതാധിപത്യം ഹുകൂമത്തെ ഇലാഹിയിൽ (ഇസ്‌ലാമിക തിയോക്രസി) നിന്ന് പൂർണ്ണമായും വ്യത്യസ്തമാണ്. കാരണം, യൂറോപ്പിൽ അതു ഒരു പ്രത്യേക മതപുരോഹിതന്മാരുടെ കൈകളിലാണ്. അവർ ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ താല്പര്യമനുസരിച്ച് നിയമം ഉണ്ടാക്കുകയും അവരുടെ ദിവ്യത്വം ദൈവിക നിയമത്തിന്റെ മറക്കു പിന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അടിച്ചേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം സർക്കാറുകളെ ദൈവിക ഭരണമെന്നല്ല പൈശാചിക ഭരണം എന്നു പറയലാവും ശരി."

ഇസ്ലാമിക ഭരണത്തിന്റെ പ്രതേഗതകളെക്കുറിച്ച് മൗദുദി പറയുന്നു; “ഇസ്ലാം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള മതാധിഷ്ടിത ഭരണം ഏതെങ്കിലും പുരോഹിതന്മാരുടേയോ കരങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമല്ല. മറിച്ച് അതു മുസ്ലീം പൊതുജനങ്ങളുടെ കരങ്ങളിലാണ്. അള്ളാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും പ്രവാചക ചര്യയുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവരാണ് അതിന്റെ കാര്യം നിയന്ത്രിക്കുന്നതും നടപ്പിലാക്കുന്നതും.” മൗദുദി തുടരുന്നു; “ഇസ്ലാമിക ഭരണത്തിനു പുതിയൊരു പദം പ്രയോഗിക്കാൻ നിങ്ങൾ എന്നെ അനുവദിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് ജനാധിപത്യ ദൈവിക ഭരണം (ഡമോക്രാറ്റിക് തിയോക്രസി) എന്ന് പറയാനാണ്. കാരണം അതിൽ അള്ളാഹുവിന്റെ അജയ്യമായ അധികാരത്തിനു താഴെ മുസ്ലീംകൾക്ക് പരിമിതമായ ജനകീയ ഭരണാധികാരം നൽകുന്നു. മുസ്ലീംകളുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചല്ലാതെ അതിൽ നിയമ നിർമ്മാണം ഉണ്ടാവുകയോ അധികാരികളെ തദ്സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു നീക്കുകയോ ചെയ്യാവതല്ല.”

മൗദുദിയുടെ ഇത്തരം വിശദീകരണത്തോട് നാം യോചിക്കുകയാണെങ്കിൽതന്നെ അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേർന്ന നിഗമനത്തോട് ഒരവസ്ഥയിലും നമുക്ക് യോചിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. കാരണം ഇസ്ലാമിക ഗവർണ്മെന്റിനെ കുറിച്ച് നാം പറയുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നത് അത് ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്ത് മുറുകെ പിടിക്കുകയെന്ന ആശയമാണ്. ഇതാണ് ദൈവിക ഭരണം എന്ന പ്രയോഗത്തിലൂടെ മൗദുദി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ ഈ പുതിയ പ്രയോഗത്തിനു പുറമെ ബന്ധപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതെന്താണ്? എന്നാൽ അള്ളാഹുവിന്റെ ഹാകിമിയ്യത്ത് എന്ന ഒരു പുതിയ പദം പ്രയോഗിക്കലല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യം.

ഒരു പുതിയ വീക്ഷണമോ വ്യഖ്യാനമോ ഇല്ലെങ്കിൽ അതെന്തുതന്നെ ആയാലും ശരി, ഈ പുതിയ പ്രയോഗം കൊണ്ട് ഒരു കാര്യവുമുണ്ടാകില്ല. വിധികർതൃത്വം (ഹുക്മ്) അള്ളാഹുവിനാണ്, ശരി തന്നെ. എന്നാൽ അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ജനങ്ങളാൽ നടത്തപ്പെടുന്നതാണ്. അള്ളാഹുവിന്റെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിതമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു തർക്കവുമില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ അവകാശങ്ങൾ അക്രമങ്ങൾക്കും കൈയേറ്റങ്ങൾക്കും വിധേയമാണ് എന്നതാണ് യഥാർത്ഥ പ്രശ്നം. അതുകൊണ്ടാണ് അധികാരത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് പങ്കാളിത്തം ഉണ്ടാവണമെന്നതിന്റെ ന്യായം.

ദൈവത്തിന്റെ ഭരണം (അള്ളാഹുവിന്റെ ഹാകിമിയ്യത്ത്) എന്ന പ്രയോഗം യഥാർത്ഥത്തിൽ പുതുതായൊന്നും നൽകുന്നില്ല. ഭരണ പ്രശ്നങ്ങളുടെ അന്തസ്സത്തയുമായി അതു കൂട്ടിമുട്ടുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഇസ്ലാമിക നിയമം നടപ്പാക്കുന്നതിൽ അതു ഒരു ഉപകാരവും ചെയ്യുന്നില്ല. കൂടാതെ ആ പ്രയോഗം കാരണം സർവ്വനാശങ്ങളും കടന്നുവരാൻ വാതിൽ തുറക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ പേരു പറഞ്ഞ് സ്വന്തം അധികാരം ജനങ്ങളുടെ മേൽ നടപ്പിലാക്കുക വഴി ഭരണാധികാരിക്ക് ഈ പദപ്രയോഗം ഒരു മറയായി ഉപയോഗിക്കാൻ എളുപ്പമാണ്. അധികാരം അള്ളാഹുവിനാണ്, അധികാരി അള്ളാഹുവാണ് എന്നുപറഞ്ഞ് ജനങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തം നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ ഈ പ്രയോഗം വഴിതെളിയിക്കുന്നു.

ഇത്തരം സാധ്യതകളുടെ പശ്ചാത്താപമുണ്ടാകാൻ മൗദുദി കൊണ്ടുപിടിച്ച ശ്രമിക്കുന്നു എന്നത് തന്നെ ഹാകിമിയ്യത്ത് എന്ന പദപ്രയോഗം കൊണ്ടുണ്ടായ അപകടങ്ങൾക്കു തെളിവാണ്. ഇത് അനാവശ്യമായതും നമ്മെ അപകടത്തിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നതുമായ പ്രയോഗമാണ്. അവസാനമായി മൗദുദി ചെന്നു ചാടിയത് പാശ്ചാത്യൻ സാങ്കേതിക പ്രയോഗങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന കെണിയിലാണ്. ഇസ്ലാമിക സങ്കല്പത്തിൽ അതു പ്രയോഗിക്കുന്നത് കൂടുതൽ ഉപദ്രവകരവുമാണ്. ഉദാഹരണത്തിനു, തിയോക്രസിയെന്നാൽ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ ഭരണം നടത്തുകയെന്നതാണ്. ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളിലേക്ക് എത്തിപ്പെടാനും എന്നിട്ട് അവയുടെ ദുഷ്ടങ്ങളേയും തിന്മകളേയും പ്രധിരോധിക്കാനും എന്തൊരാവശ്യമാണ് മൗദുദിക്കുള്ളത്? മാത്രമല്ല, ഇസ്ലാമിക ഭരണത്തെ എന്തിനാണ് തിയോക്രാറ്റിക്കൽ ഡമോക്രസി എന്ന് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിച്ചത്? ഇതിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഒന്ന് ആകാശത്തുള്ള ദൈവത്തിൽനിന്നു ലഭ്യമാകുന്നത് - തിയോക്രസി, മറ്റേത് ഭൂമിയിലുള്ള മനുഷ്യരിൽ നിന്നു രൂപപ്പെടുന്നത് - ഡമോക്രസി.

മൗദുദി എത്ര സൂക്ഷിച്ചാലും ശരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ വ്യാഖ്യാനം വിഷയം കൂടുതൽ ദുർഗ്രാഹ്യമാക്കുന്നതോടൊപ്പം ഇസ്ലാമിനെ വികൃതമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പാശ്ചാത്യൻ പദപ്രയോഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചത് തന്റെ ചിന്തകൾ വ്യക്തമാക്കാനാണെങ്കിലും ഇസ്ലാമിക തിയോക്രസി പോലുള്ള പ്രയോഗം പലതരം അവ്യക്തതകൾ

പോലുമുണ്ടായിട്ടും എന്തിനാണ് ഉപയോഗിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ താരതമ്യേന അപകടം കുറഞ്ഞ ഇസ്ലാമിക് ഡമോക്രസി എന്നത് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നുമില്ല. പൊതുജനങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തവും താല്പര്യവും അദ്ദേഹം വലുതായി കാണുന്നുണ്ട് താനും. പാശ്ചാത്യർ ഡമോക്രസിയെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞാണ് മദ്യദി ആരംഭിച്ചതെങ്കിൽ ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത് പാശ്ചാത്യർ ഉപയോഗിച്ച തിയോക്രസിയെ തള്ളിക്കളയുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ മൗദ്യദി ഏറെ ജാഗ്രത പുലർത്തുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുക എന്ന വീക്ഷണത്തിലാണ്.

ഇസ്ലാമിലെ ആദ്യത്തെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടി 'ഹുക്മുജ്ജാഹി' എന്നു പ്രയോഗിക്കുകയും അതുമൂലം ഇസ്ലാമിക് സമൂഹത്തിൽ ആദ്യത്തെ വിള്ളലിനു കാരണമാകുകയും ചെയ്തു. സിഫ്ഫീൻ യൂദ്ധം ഖലീഫ അലി (റ) യും ശാമിലെ ഗവർണ്ണറായ മുആവിയയും തമ്മിലാണുണ്ടായത്. അതിൽ അലിയുടെ സൈന്യം വിജയിക്കാനായി. എന്നാൽ മുആവിയയുടെ പക്ഷം സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചു. യുദ്ധരംഗത്ത് കുന്തമുനകളിൽ മുസ്ഹഫുകൾ കുത്തി അവർ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു; "നമുക്കിടയിൽ വിധി കൽപിക്കാൻ ഇതാ അജ്ജാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥം." ഈ തഹ്കീമിന്റെ പ്രശ്നത്തിൽ ആളുകൾക്ക് അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ടായി. ബന്നു തമീമിലെ ഒരു വിഭാഗം തഹ്കീമിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞു. മുആവിയയുമായുള്ള യുദ്ധം തുടരണമെന്നായിരുന്നു അവർ പറഞ്ഞിരുന്നത്. എന്നാൽ ഉർവത്തു പറഞ്ഞു 'അജ്ജാഹുവിനല്ലാതെ അധികാരമില്ല.' (ലാ ഹുകുമ ഇല്ലാ ലില്ലാഹി) ഇദ്ദേഹമാണ് ഇങ്ങനെ ആദ്യമായി പ്രയോഗിച്ചത്. അദ്ദേഹം തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും ബന്നു തമീമിൽ നിന്നു തന്റെ ആളുകളെ വേർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ലാ ഹുകുമ ഇല്ലാ ലില്ലാഹി (അജ്ജാഹുവിനല്ലാതെ വിധികൾപിടിക്കുവാൻ അധികാരമില്ല) എന്നു പറഞ്ഞു രംഗത്തുവന്നവരാണ് ഖവാരിജു പ്രസ്ഥാനത്തിനു വിത്തുപാകിയത്.

അനീസ്. കെ.പി